

Byen

MERETE PRYDS HELLE

Lyden af en dør, der smækkede. Frostsne på fortovet. Skridt, der løb hen mod busstoppestedet. En gruppe mennesker stod tavse i mørket. Den sorte luft oplyses af hvide tåger ud for folks munde. Længere nede af gaden blinkede en gadelampe uregelmæssigt.

Bussen kom, en flydende masse af gult lys. Folk gik ind i bussen, mens de rystede deres overfrakker og klippede deres klippekort og faldt lidt sammen igen efter at have stået ranke i kulde. Bussen flød videre i mørket, der var stille omkring den, villavejene lå tomme i vintermørket, de oplyste vinduer i husene trådte ud på gaden og stillede stuens stilhed til skue midt på fortovet, vendte og drejede pottedplanterne, PH-lampen, et hjørne af spisestuebordet, og ansigter, der oplyste drejede sig, gule ansigter ved bordet, blå ansigter oplyst af fjernsynet.

Bussens gule, varme ø fuld af tavse mennesker gled ind mod centrum og opløstes efterhånden i det skarpe flimrende lys fra gadelygter, juletræskæder, butiksvinduer, billygter, bussen var igen en hård, afgrænset firkant mellem andre afgrænsede firkanter, der åndede tungt ved stoppestederne og sugede mennesker ind og ud som en pipette.

Så stod bussen stille. Det var nat. Månen stod som en sølvla-keret negl over rådhusårnet. Bussen kørte ikke videre. Lysene slukkedes i den. På siden af den hørtes lyden af løbende skridt på det frostspændte fortov. En dør blev smækket op.